se surmani wässinud pimme: „Mis pitk ja waewaline on se te, kui wägga wallutawad mo werrised jallad. Oh armas Jummal, kül on raske kinsatus, agga anna andeks, ma ei tahha mitte nurriseda, agga ma ollen wässinud. Armsa sannadega püdis wagga tüttar sedda waest pimmedat tröösstida, ja andis temma käele suud.

„Oh laps, sa nuttad, ma tunnen so silmawet omma käe peal, oh et ma neid armsaid silmikesi weel woiksin nähha! agga iggawene ö on minno ümber. Se tigge ussowaenlane panni mind ellusa hingega surma warjo alla. Oh, mis halle, et ma keddagi ei näe, ei sindki mitte."

„Siiski, armas emma, et sa mind kül ei näe, ollen ma ommetegi sinno jures, ja ka siin wööral maal ei olle Jummal meid mitte mahhajätnud. Eks olle temma wööraste ussowendade süddamed lahti teinud, meie peale hallastama, ja pikka waewalisse tee peal meid juhhatanud, iggapääw meile leiba rohkeste ja ömaea annud. Ka siin ei jätta ta meid mitte mahha."

„Jah sul on öigus, laps," ütles pimme, panni käed risti, jäi seisma ja pallus: „Anna andeks minno süüd."

Ja Jummal olli ka jubba nende eest murretsenud. Linna wärrawa liggidal olli üks kenna suur rohhoaed. Teie teate sedda, lapsed, se on meie rohhoaed. Müri äres seisis üks noor mees, kelle pärralt aed olli, ja watas hallastusega tulliate peale. Kui

nemmad liggi tullid, teggi temma wärrawa lahti ja pallus neid söbralikult sisse astuda.

„Teie ollete jo üsna wässinud, armas emmake," ütles temma pimmeda wasto, ma pallun, istuge see, siin on tool."

„Jah armas wööras isand, minna ollen wägga wässinud. Agga jätke mind üks silmapilk, et ma armo nouan omma taewase Issa käest: kui temma mind töiste peaks omma jure kutsuma, sest minna ollen surmani wässinud, ja omma wallo sees ollen minna temma wasto nurrisenud." Temma panni omma käed risti ja pallus kaua ja ärdaste. Ja ikka ennam lahkusid tüddimus ja murre ja kurwastus temma näost. Ja üks önnis rahho ja rööm ja kannatus langesid kui taewalikko paistusega nähtawalt temma peale.

Sannalausumata, ja nisamma ristipandud kättega seisid teised möllemad seal.

„Amen," hüdis siis se pimme, „Amen! — Agga nüüd iggatseb ka se muldne ihho üht toetust, armas wööras isand, üks jook külma wet! kas teie ollete ni hea!"

Selsammal silmapilgul tulli kärner ja töi wet, leiba ja jodawat wiina. Kui pimme sedda süddame kinnitust sai wötnud, wiis noormees tedda tütre abbiga rohhoaea-maeasse pingi peale puhkama ja läks isse linna omma wannemate jure, — temma olli ühhe rikka rae ja kaubaherra, Smalkalden nimmi, ainus poeg. — Kui wannemad poja könned